

[Ib Thyregod.]

revisorerne, ligger det sådan, at de statsautoriserede revisorer gennemgår en meget betydelig uddannelse. Det er oplyst over for os, at der nu er tale om at forkorte denne uddannelse, men alligevel er det en betydelig uddannelse, som kvalificerer også til forskellige særlige hverv, således som det fremgår af lovforslaget om de statsautoriserede revisorer. Denne eneret til visse hverv er stadig opretholdt for de statsautoriserede revisorer. Men herudover er der det problem, som vi også har peget på ved de to førstebehandlinger af disse lovforslag, nemlig at befolkningen har behov for en anden revisorgruppe.

Det er jo ikke erhvervsmæssige hensyn, der skal tages i den forstand, at man skal se på de enkelte revisorgrupperes erhvervsmæssige interesser. Det, man skal se på i denne anledning, er: hvorledes kan befolkningen betjenes bedst muligt? Hvorledes sikrer man befolkningen de bedste revisorer? Det er helt klart, at på de økonomiske områder, hvor revisorerne arbejder, kan det få meget stor betydning, om man har en god og dygtig revisorhjælp, eller man har det modsatte, navnlig i en situation som den, vi har herhjemme, hvor revisornavnet på ingen måde er beskyttet og altså enhver kan betegne sig som revisor. Det er også ud fra dette synspunkt, at man fra skattemyndighedernes side har rejst spørgsmålet om ved siden af de statsautoriserede revisorer at godkende en anden gruppe revisorer.

Handelsministeren har — som det fremgår af betænkningen — haft mange betænkeligheder ved det, men han har alligevel i overensstemmelse med de synspunkter, der blev gjort gældende i udvalget, erklæret sig enig i, at spørgsmålet om at anerkende en anden gruppe revisorer blev taget op til fornyet overvejelse i handelsministeriet med henblik på eventuel udarbejdelse af et lovforslag derom.

Jeg tror altså som sagt, at det afgørende synspunkt må være dette, at det for befolkningen er bedst, at man har revisorer med en vis uddannelse, som kan være større eller mindre, men dog således, at den giver offentlige myndigheder en vis tryghed for, at den revision, der foretages, virkelig

er af en sådan karakter, at den også tjener befolkningens egne interesser. Derfor håber jeg, at handelsministeren vil arbejde positivt videre med dette spørgsmål og finde frem til et forslag om en sådan anden gruppe revisorer, dog selvfølgelig med en rimelig afgrænsning mellem de to grupper, således at der så vidt muligt ikke bliver tale om forveksling — det er jo først og fremmest et navnespørgsmål. Vi har i udvalget drøftet spørgsmålet om navnet på denne anden gruppe, men har ikke kunnet nå frem til noget acceptabelt resultat; det er jo muligt, at man i handelsministeriet vil være i stand dertil.

Det andet lovforslag vedrører skibs- og varemæglerne, og her er situationen jo den, at vi er vendt tilbage til det, som var det oprindelige, og som også i sin tid blev vedtaget i folketinget, nemlig at skibsmæglerne har eneret til at udføre klareringsforretninger, dog således at rederen selv, hans faste agent, skibsføreren eller andre personer, der står i fast tjenesteforhold til rederen, har adgang til at klarere rederens egne skibe.

Hvad ligger der nærmere i dette udtryk? Det er et af de spørgsmål, som man bl. a. fra skibsagentforeningens side har rejst over for udvalget, efter at vi havde afgivet betænkning. Det, man navnlig har været inde på, er, om man i denne forbindelse skal give skibsmæglere en videregående eneret end den, de har i øjeblikket. Jeg tror ikke, det har været udvalgets mening at gå denne vej. Det, man har ment, er, at man ville opretholde den eneret for skibsmæglerne, som er gældende, men at man ville foretage en vis liberalisering, at man altså ikke ville give skibsmægleren en udvidet eneret.

Problemet koncentrerer sig om en højesteretsdom, som er afsagt den 26. januar 1933 i spørgsmålet om, hvorvidt skibsagenter kan yde bistand til skibsførere i forbindelse med klarering. Det spørgsmål må vi nu tage op til diskussion i folketingsudvalget mellem anden og tredje behandling; men det er mit indtryk, at der vil kunne opnås enighed om, at det — hvis det ikke er klarlagt tilstrækkeligt — her klarlægges, at skibsmæglernes eneret svarer til den hidtidige, og at der altså ikke